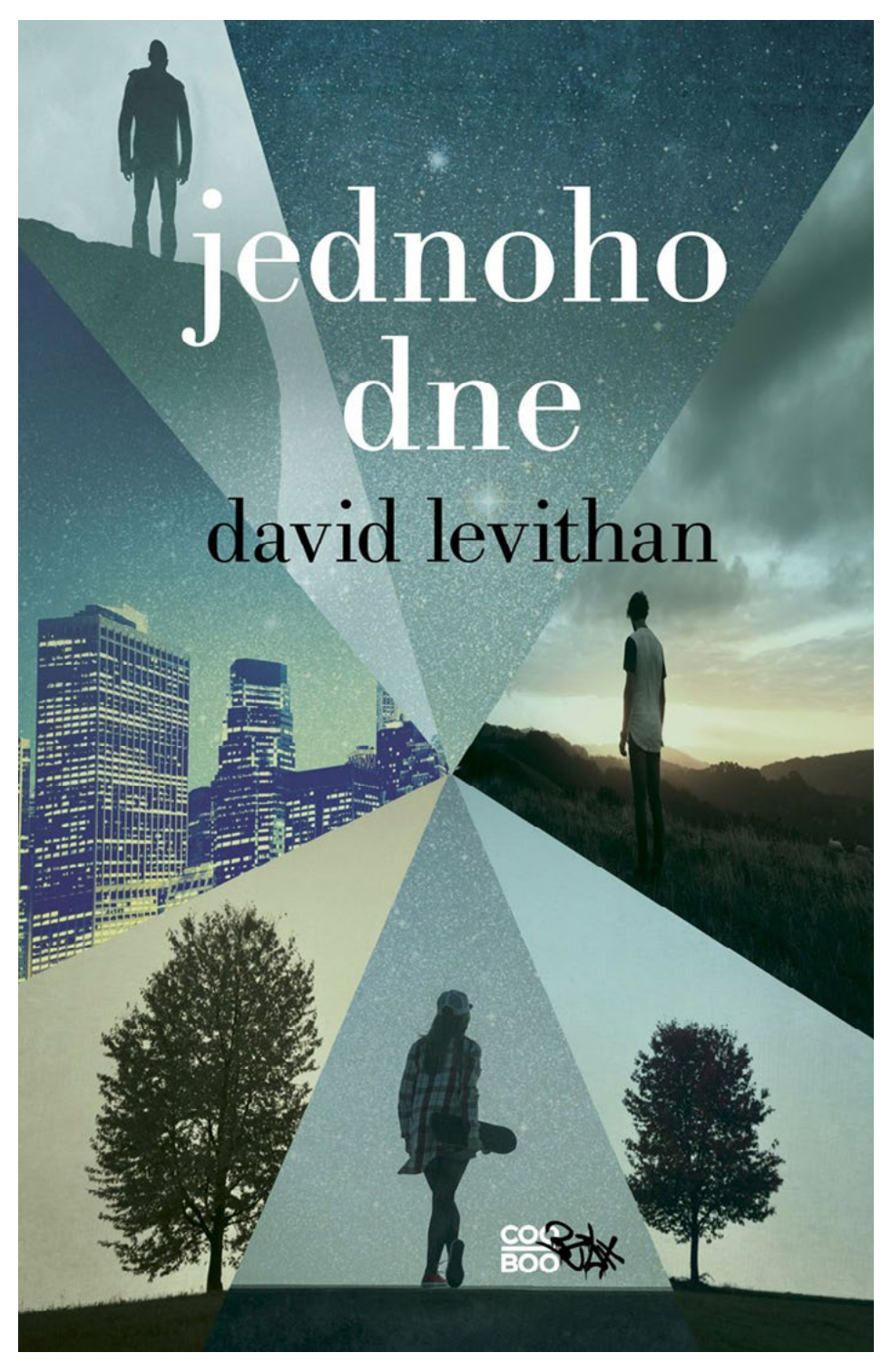

jednoho dne

david levithan

COOL
BOO

Jednoho dne

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

David Levithan

Jednoho dne – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

jednoho dne

david levithan

COO
BOO

Přeložil Tomáš Bíla

*Věnováno Hailey,
ať najdeš štěstí v každém dni*

RHIANNON

Pokaždé když se rozezní zvonek u dveří, pomyslím si, že by to mohl být A. Pokaždé když se na mě někdo zadívá o trochu déle. Pokaždé když mi přijde nový e-mail. Pokaždé když se na displeji telefonu objeví neznámé číslo. Na vteřinu nebo dvě propadám bláhové naději.

Je těžké na někoho vzpomínat, když nevíte, jak vypadá. Protože A se den co den mění, je nemožné vybrat si nějakou vzpomínku tak, aby znamenala cokoli víc než ten jeden den. Ať už si ho představuju, vím, že dnes tak určitě nevypadá. Vypravuju si ho jako chlapce i jako dívku, vysokého i malého, s vlasy a pletí různých barev. Rozmazaně. Ale ten neostrý obraz mi připomíná pocit, který A probouzel ve mně, a to je asi ta nejostřejší vzpomínka, kterou na něj mám.

A je už měsíc pryč. Měla bych si na to zvyknout. Ale jak je možné se odloučit od někoho, kdo žije v tolika mých vzpomínkách? Copak nám vůbec může být někdo blíž, než když ho pořád nosíme v hlavě?

Přestože se mi hlavou honí všechny tyhle myšlenky, přestože prožívám všechny ty pocity, nic z toho na sobě nemůžu nechat znát. Podívejte se na mě a uvidíte: holka, která konečně pohřbila poslední pozůstatky svého posledního děsivého vztahu. Holka se skvělým novým klukem. Holka s kamarády, kteří ji podporují, a rodinou, která není o nic otravnější než jakákoli jiná rodina. Na pohled nepoznáte, že by cokoli scházelo – nebude vám chybět ten kousek, který nechala uvnitř někoho jiného. Leda snad když se jí budete dost dlouho dívat do očí a budete vědět, co v nich hledáte. Ale jde o tohle: osoba, která se mi takhle uměla zadívat do očí, je pryč.

Můj kluk, Alexandr, tuší, že před ním něco tajím, ale není to ten typ, co by potřeboval vědět všechno. Dává mi prostor. Říká, že je v pohodě, když věcem necháme volný průběh. Poznám na něm, že se do mě opravdu zamiloval, že strašně moc chce, aby to mezi námi fungovalo. A já to chci taky.

Ale taky chci A.

I když nebudeme moct být spolu. I když už nebudeme ani poblíž. I kdyby od něj přišlo jen obyčejné *čau*, a třeba už žádné *jak se máš*? Chci vědět, kde je a jestli na mě aspoň občas myslí. I když už to dnes nic neznamená, chci vědět, že to jednoho dne něco znamenalo.

Rozezní se zvonek. Jsem sama doma. Moje myšlenky se upínají k A – na okamžik si představím, že u dveří stojí cizí člověk, který ve skutečnosti není cizí. Představím si tu jiskru v jeho očích, anebo možná v jejích očích. Představím si, jak mi A řekne, že přišel na řešení, jak zůstat v jediném těle déle než jen jeden den, aniž by tím komukoli uškodil.

„Už běžím!“ zavolám a zastydím se za to, jak se celá třesu, když jdu otevřít.

Ten kluk, který stojí na prahu, je mi povědomý, ale na první pohled ho nepoznám.

„Ty jsi Rhiannon?“ zeptá se.

Když přikývnu, dojde mi to.

„Nathan?“ zeptám se.

Teď je zas překvapený on.

„My se známe, ne?“ zeptá se.

Odpovím mu po pravdě: „To záleží na tom, co si pamatuješ.“

Vím, že se pohybuju po tenkém ledě. Nathan by si neměl pamatovat ten den, kdy byl A v jeho těle a vypůjčil si jeho život. Neměl by si pamatovat, že jsme spolu tančili ve sklepe, ani nic z toho, co se dělo potom.

„To tvoje jméno,“ řekne. „Pořád jsem musel myslet na tvoje jméno. Jako když se probudíš ze sna a pamatuješ si z něj jenom kousek. Tak ten kousek bylo tvé jméno. Nakonec jsem si na internetu vyhledal všechny Rhiannon, které bydlí v okolí. Když jsem viděl tvou fotku... měl jsem pocit, jako kdybych tě už odněkud znal. Ale nedokázal jsem si vzpomenout odkud.“ Ruce se mu začínají třást. „Co se stalo? Jestli máš aspoň trochu ponětí, o čem mluvím, mohla bys mi *prosím* říct, co se stalo? Mám jenom útržky...“

Našel by se vůbec rozumný člověk, který by uvěřil pravdě? Kdo by se nezasmál, kdyby mu někdo začal vykládat, že je možné se stěhovat z jednoho těla do druhého? Taký jsem zpočátku reagovala stejně.

Jediný důvod, proč jsem se přestala chovat jako rozumný

člověk, byl v tom, že se mi stalo něco, co rozumem prostě nešlo pochopit. A já to věděla.

Vidím, že Nathan to ví taky. Ale i tak ho varuju: „Nebudeš tomu věřit.“

„Byla bys překvapená, čemu všemu jsem v tuhle chvíli už ochoten uvěřit,“ odpoví.

Vím, že musím být opatrná. Vím, že když se ten příběh jednou rozkřikne, už nebude cesty zpět. Vím, že nevím, jestli tomu klukovi můžu věřit.

Ale A je pryč. Jemu už to neublíží. A já... já to potřebuju někomu říct. Potřebuju se o to podělit s někým, kdo si aspoň částečně zaslouží to slyšet.

Tak Nathana pozvu dál. Posadím se s ním do kuchyně.

A řeknu mu tolik, kolik jen můžu.

NATHAN

Spočítal jsem si, že pokud se dožijete osmdesáti let, prožijete celkem 29 220 dní. A je možné, že jich prožijete ještě víc než 29 220.

Takže na jednom dni zas tolik nezáleží, co?

Zvlášť když jde o den, který si vůbec nevybavujete. Mám spoustu jiných dnů, které si vybavuju. Ale většinu dní svého života stejně zapomenu, jakmile uplyne měsíc nebo dva.

Co jsem dělal 29. října? Anebo 7. září? No, nejspíš jsem se doma probudil, šel jsem do školy, bavil se s kamarády. Pravděpodobně jsem se nasnídal, naobědval a navečeřel, ačkoli nic podrobnějšího bych vám k tomu říct nemohl.

Většina našich vzpomínek je postavená na kvalifikovaných odhadech. A dny nám ze vzpomínek mizí každou chvíli.

Ale je mnohem podivnější a děsivější přijít o celý jeden den *bezprostředně*. Mít den, po kterém se další ráno probudíte a nemáte ani ponětí, kde jste byli a co jste dělali. Den, po kterém zůstane jen prázdné místo.

Když zažijete takový den, je to jako díra ve vašem životě, a i když ze všech sil předstíráte, že tam není, stejně ji pořád zkoumáte a štouráte se v ní. Protože je to sice prázdnota, ale když ohmatáváte její okraje, cítíte, že v ní něco musí být.

Probudil jsem se na okraji silnice.

Z bezvědomí, říkali policisté.

Z opilosti, mysleli si. Pak mi udělali test na alkohol a zjistili, že jsem nic nepil.

Z únavy, usoudili nakonec. Když mě odvezli domů, řekli mým rodičům, že bych se měl šetřit.

Ale já nepiju. A neponocuju.

Nedávalo to smysl.

Připadalo mi, jako bych byl posedlý. A tak jsem to taky začal brát.

To ďábel mě ovládl.

Jenomže v mém případě to byl ďábel, který má e-mailovou adresu. A když jsem mu napsal, dušoval se, že žádný ďábel není.

Začalo to být opravdu podivné. Pak se do toho zapletl jeden reverend. Začal mým rodičům vykládat, jak ze mě vyžene démony. Chtěl jsem mu věřit, protože je snazší uvěřit, že to prázdné místo je něco zlého. Nechceme být bezmocní, tak si vytváříme věci, proti kterým můžeme bojovat. Jenže já ani nezačal bojovat. Přestal jsem tomu reverendovi věřit, když se začal chovat, jako by *on* byl nějaký démon, vylákal tuhle holku ke mně domů a tam ji napadl. Když jsem jí pomohl utéct, ani slovem mi to nevysvětlil. Řekl jen, že s ní potřeboval mluvit. A pak odešel.

A ten člověk, který si na den vypůjčil můj život, ten tvrdil, že se stěhuje z jednoho těla do druhého, že je den co

den někým jiným. Nevěděl jsem, jak tomu mám uvěřit. Měl jsem spousty dalších otázek.

Ale pak zmizel i on. A mně zůstala jenom ta prázdnota, ve které byl den mého života.

Jenže prázdnota není nikdy úplně prázdná. Vezměte si prázdný list papíru. Jasně, není na něm nic napsáno. Nedá se z něj nic přečíst. Ale podívejte se na něj zblízka. Vydržte se na něj dívat dlouho. Začnete pozorovat vzory. Začnete si všímat tvarů a odstínů a nepravidelností. Podržte si ho proti světlu a uvidíte toho ještě mnohem víc. Zjistíte, že v té prázdnotě se ukrývá celá topografie. A někdy, když se díváte opravdu pozorně, v ní objevíte i slovo.

Pro mě to bylo slovo *Rhiannon*.

Neměl jsem ani ponětí, co to znamená. Neměl jsem ani ponětí, proč si to slovo vybavuju. Ale bylo tam, v hlubinách toho prázdného místa.

Dál už to šlo poměrně snadno. V okruhu osmdesáti kilometrů kolem našeho domu žily jenom tři *Rhiannon*. Jedna byla přibližně v mém věku. A připadala mi povědomá, ačkoli jsem si to nedokázal nijak vysvětlit.

Těžší už bylo vymyslet, jak s touhle informací naložit. Vůbec jsem nevěděl, co té holce říct. *Pamatuju si na tebe, ale nevím proč*. To by znělo dost divně. A mě už nebavilo, jak se na mě všichni dívají, jako bych byl divný.

Ale teď jsem tady. Přijel jsem za ní domů, protože nepřijet za ní domů by mě zničilo. Zazvonil jsem na zvonek. A v okamžiku, kdy mi otevřela, hned přesně věděla, kdo jsem.

Na něco takového nejsem připravený.

A už vůbec nejsem připravený na nic z toho, co mi vykládá a s jakou lehkostí. Skoro mi připadá, jako by byla

vděčná, že mi to všechno může říct – jako kdybych to byl já, kdo dělá laskavost jí. Já jsem ovšem stejně vděčný. Už dlouhou dobu jsme oba skládali to samé puzzle, a teprve teď začínáme zjišťovat, jak do sebe dílky zapadají. Vykládá mi, že ten člověk, který se mnou mluvil, ten, který mi sebral den života a žil ho za mě, aby mě nakonec nechal spát v autě odstaveném na krajnici, se jmenuje A. Řeknu jí, že to je pravda, že jsem A potkal dva dny po sobě, kdy si říkal/a Andrew a byl/a v tělech dvou různých holek, dva dny po sobě. Rhiannon to zřejmě vůbec nepřekvapuje. Zato mě dost překvapuje, že tohle všechno někomu vykládám a on to poslouchá a věří mi. Rhiannon mě ujišťuje, že A upřímně mrzelo, co se mi stalo. A podle toho, jak se jeho jménem omlouvá, mi dojde, že – páni! – ta holka je k zbláznění zamilovaná do téhle osoby, která se stěhuje z jednoho těla do druhého. Ta říká, kterou A zanechal v jejím životě, je mnohem větší než v tom mém. Já ztratil den. Ona ztratila mnohem víc.

„Musíš si o mně myslet, že jsem cvok,“ řekne, když skončí.

Jak jí mám vyličit, kolikrát jsem se za posledních několik měsíců cítil přesně takhle? Jak jí mám popsat, že když se člověku stane něco nepochopitelného – něco *opravdu* nepochopitelného –, najednou je ochoten začít věřit tomu, že by se klidně mohly dít i ostatní nepochopitelné věci?

„Myslím, že ani jeden z nás není cvok,“ řeknu. „Ale to, co se nám stalo, to je šílené.“

Pak jí vyprávím, jak jsem to prožíval já – jak reverend Poole prohlásil, že jsem byl posedlý ďáblem a že jsou po celém světě i další lidé, kterým se stalo to samé. Řekl mi, že nejsem sám, což bylo přesně to, co jsem potřeboval slyšet. Ale při-

tom mě celou dobu jen využíval – a když jsem to konečně pochopil, obrátil se proti mně. Řekl mi, že nemám ani ponětí, k čemu jsem se připlétl. Řekl, že jsem přišel o jedinou šanci zjistit, co se mnou vlastně je. Že nemám žádnou budoucnost, protože část mého já navždycky uvízla v minulosti.

Je mi šestnáct let. Poslouchat dospělého chlapa, jak na mě řve takové věci, bylo dost hrozné, a to jsem už v tu chvíli cítil, že to je zároveň – jak to jen říct – *špatné*. On byl jediný, kdo mi věřil, a kvůli tomu jsem na oplátku začal věřit i já jemu. Ale teď už jsem nemohl. Protože tím, co udělal, mě proklel.

Nevěděl jsem, co říct. Asi jsem si tehdy myslel, že dostanu další příležitost, že se vrátí a promluvíme si o tom. Myslel jsem si, že pro něj to, že mi může pomoci, něco znamená. Ale jak už jsem řekl, on mě jen využíval. Pak odešel a už se nevrátil.

To všechno vykládám Rhiannon, když sedíme u ní v kuchyni.

„A od té doby už jsi o něm neslyšel?“ zeptá se.

Zavrtím hlavou, a pak se sám zeptám: „A ty už jsi od té doby neslyšela o A?“

Vidím na ní, jak moc ji bolí, když říká, že ne. Budu upřímný – nikdy jsem neměl holku, a docela určitě jsem nikdy nebyl zamilovaný. Ale už jsem viděl hodně zamilovaných lidí, abych to poznal, když na někoho takového narazím. A zmizel, ale její láska k němu ne.

„Přece musí být někde tam venku,“ nadhodím.

„Už na něj nevydržím dál čekat,“ řekne.

„Tak ho pojďme najít,“ navrhnou.

Nějak to přece jít musí.

X

Abyste mohli zůstat v těle, musíte nad ním převzít vládu.

Abyste mohli nad tělem převzít vládu, musíte zabít toho, kdo v něm žije.

Není to snadné, prosazovat své vlastní já proti tomu já, které tělo až dosud obývalo, dusit ho, až úplně zmizí. Ale dá se to udělat.

Zírám na tělo ležící na posteli. Jen vzácně se mi stává, abych napáchal takové škody, a tak mě výsledek fascinuje. Obvyklá reakce na mrtvé tělo je zavřít mu oči, ale já je radši nechávám otevřené. Tak můžu studovat, co v něm chybí.

Tuhle tvář jsem vídal v zrcadle posledních několik měsíců. Anderson Poole, padesát osm let. Když se mu zadívám do očí, jsou to jen oči, není na nich o nic víc než na jeho mrtvých prstech nebo nose. Když se mi tohle stalo poprvé, čekal jsem, že uvidím nějaký dozvuk života – něco, co by slabým a zoufalým povahám umožnilo uvěřit, že duše, kte-

rá dřív přebývala uvnitř, se přesunula někam jinam, místo aby úplně zanikla. Ale vidím jen naprostou prázdnotu.

Nemám žádný důvod tady být. Je otázkou času, kdy se vedení hotelu vykašle na cedulku NERUŠIT, otevře pokoj a najde reverendovo tělo ve stavu značného porušení. *Zemřel z přirozených příčin*, napíše koroner do své zprávy. *Jeho mysl selhala. Zbytek těla ji následoval.*

Nikdo nebude vědět, že jsem tady byl. Nikdo nebude vědět, že jeho mysl selhala, protože jsem přestříhal vedení.

Bylo už na čase jít dál. Začínalo mě to nudit. Anderson Poole už mi k ničemu nebyl.

Teď jsem v mladším těle. Jsem vysokoškolák, přestože na přednášky už teď chodit nebudu. Cítím se v tomhle těle silnější. Přitažlivější. To se mi líbí. Když šel po ulici Anderson Poole, nikdo se za ním neohlédl. Lidé si ho vážili jen proto, že si vážili jeho funkce. Jen proto ho poslouchali.

„Dostal ses tak blízko,“ řeknu mu a svou novou rukou mu zavřu levé oko, ale potom ho zase otevřu. „Málem jsi ho dostal. Ale vyplašil jsi ho.“

Poole na to nic neříká. Ani to od něj nečekám.

Zazvoní telefon. Určitě z recepce, dávají mu poslední šanci.

Musím už jít. Musím být pryč, až ho tu pokojská najde. Bude křičet. Bude se modlit. Zavolá policii.

Nikdo kvůli němu nebude truchlit. Neměl žádné příbuzné. Měl pár přátel, ale když jsem zahlušil jeho vzpomínky a začal za něj rozhodovat, postupně odpadli. Jeho smrt nijak výrazně nezasáhne do životů lidí kolem. To jsem věděl od začátku. Nejsem přece krutý.

Je pro mě důležité vždycky se vrátit a podívat se na tělo.

Nemusím to dělat, a někdy to ani nejde. Ale snažím se. Ne proto, abych mu vzdal poslední poctu. Tělo neumí přijímat hold – je mrtvé. Ale když vidím, jak vypadá tělo bez života, dává mi to představu, čím jsem, co přináším.

Rád bych si v tomhle ohledu někdy porovnal zkušenosti s někým, kdo je jako já. Rád bych si s ním v klidu sedl a promluvil si s ním o tom, jaké je být životem bez těla. Chtěl bych, aby mí bratříčci pochopili, jakou moc máme a jak ji můžeme využívat. Chtěl bych, aby můj život zůstal zachycen ve vzpomínkách někoho dalšího.

Chudák Anderson Poole. Když jsem s ním začínal, zjistil jsem si o něm všechno, co stálo za to vědět. Využil jsem to. A pak jsem to kousek po kousku odbourával. Už neměl své vlastní vzpomínky – jen *moje* vzpomínky na to, jak jsem ho poznal. Teď když jsme se rozešli, se už nebudu snažit je dál uchovávat. Jeho život se prakticky vzato rozplyne v nicotu.

Kdybych mu teď měl za něco poděkovat, pak za to, že byl tak slabý, tak tvárný. Naposledy se mu zadívám do očí, které neužitečně zírají vpřed.

Člověk je tak strašně zranitelný, když musí spoléhat na vlastní tělo.

Je mnohem lepší nemuset se vázat na žádné konkrétní.

A

Den 6065

Život je těžší, když máte někoho, kdo vám schází.

Probudím se na předměstí Denveru a připadám si, jako bych sám žil na předměstí svého života. Zvoní budík a mně se chce spát dál.

Ale mám povinnosti. Závazky. Tak vstanu. Zjišťuju, že jsem v těle a v životě dívky jménem Danielle. Obléknu se. Snažím se nemyslet na to, co teď asi dělá Rhiannon. U ní doma už je o dvě hodiny víc. Dělí nás dvě časová pásma a celý svět.

Dokázal jsem si, že jsem měl pravdu, ale dopadlo to dost špatně. Vždycky jsem věděl, že spojení s kýmkoli jiným je nebezpečné, že pro mě takové spojení bude obrovskou záteží, protože nedokážu s někým zůstat spojený dlouhodobě. Ano, libovolné dva body je možné spojit čarou... ale ne když jeden z nich každý den mizí.

Mou jedinou útechou je, že by to bylo ještě o hodně horší, kdybych tomu spojení dal víc času, aby se prohloubilo.

Bolelo by to víc. Můžu jen doufat, že je šťastná, protože pokud je šťastná, tak za to moje vlastní neštěstí stojí.

Nikdy jsem se nechtěl zaobírat takovými úvahami. Nikdy jsem se nechtěl takhle ohlížet zpátky. Dřív mi nedělalo potíže jít dál. Dřív jsem nemíval pocit, že bych za sebou nechával kousek svého já, když se den nachýlil ke konci. Dřív jsem nemyslel na to, že bych mohl být kdekoli jinde než právě tam, kde jsem zrovna byl.

Snažím se soustředit na životy, které navštěvuju, na životy, které si vždycky na jeden den vypůjčím. Pokouším se ponořit do jejich programu, do jejich povinností, jejich starostí, jejich spánku.

Nefunguje to.

Danielle je dnes málomluvná. Když na ni matka cestou do školy mluví, skoro ani neodpovídá. Na pozdravy kamarádů kývne hlavou, ale kdyby jí někdo z nich zastoupil cestu a zeptal se, co jí právě říkal, nedokázala by odpovědět. Její nejlepší kamarádka se zachichotá, když je mine určitý kluk, ovšem Danielle (já) se ani nesnaží(m) vybavit si jeho jméno.

Procházím se po chodbách a snažím se nevěnovat moc pozornosti tomu, co se kolem mě děje, nezkoumat tváře lidí, které míjím, poetiku jejich gest ani mimiku těch, kteří se na mě dívají. Ne že by mi připadali nudní. Ne, právě naopak – všichni mi teď připadají o hodně zajímavější, protože už líp rozumím tomu, jak se cítí. Chápu, jaké to je, když člověku záleží na životě, který žije, a na lidech v jeho okolí.

Předevčírem jsem zůstal doma a skoro celý den jsem hrál počítačovou hru. Asi po šesti hodinách jsem se dostal

do posledního levelu. Když jsem hru zdárně dokončil, na krátkou chvíli jsem pocítil nadšení... a pak smutek. Protože bylo po všem. Mohl bych si hru pustit znovu od začátku. Možná bych v ní našel věci, které mi napoprvé unikly. Ale stejně by zase jednou skončila. Zase bych dosáhl bodu, odkud už nelze pokračovat dál.

A takový je teď celý můj život. Jako bych pořád dokola hrál hru, u které cítím, že už jsem vyhrál, takže nemá smysl postupovat do dalších a dalších levelů. Zabírám čas, a tak nemám nic jiného než spoustu mrtvého času.

Vím, že Danielle si to nezaslouží. Pořád dokola se jí omlouvám, zatímco ona nějak překlepe vyučování, aniž by vnímala, co jí učitelé vykládají. Zaberu aspoň na hodinu literatury, kde se píše test z kapitol sedm až deset v *Janě Eyrové*. Nechci, aby kvůli mně dostala špatnou známku.

Nejtěžší to je, když se dostanu k počítači. To je takový brutální portál. Vím, že kdybych opravdu chtěl, mohl bych se s Rhiannon kdykoli vidět. Mohl bych se s ní *spojit*. Možná ne okamžitě, ale dost rychle. Dovedu si představit, jak moc by mě to potěšilo. Ale taky vím, že po jisté době, kdy by mi takhle dopřávala radost, by jí samotné už žádná nezbyla. Cokoli bych jí slíbil, byly by to jen prázdné sliby. Cokoli by mi dala, nebyl by to opravdový život, jenom by ji to odvádělo od jejího vlastního života.

To jí nemůžu udělat. Nemůžu jí dávat falešnou naději. Navěky se budu měnit. A nikdy nepůjde mě milovat.

Ne že bych si o tomhle všem mohl s někým promluvit. Ne že bych si jen tak mohl vzít stranou Daniellinu nejlepší kamarádku – Hy, což je zkratka z Hyacint – a říct jí: *Dneska*

nejsem ve své kůži... a je to tím a tím. Nemůžu nikomu po-
odhrnout oponu, protože z pohledu Daniellina života *jsem*
tou oponou, tím, co překází.

Nikdy jsem nepřemýšlel o tom, jestli jsem jediný, kdo žije
tímhle způsobem. Nikdy mě ani nenapadlo hledat někoho
podobného. *Jsem jako ty*, svěřil se mi Poole. Ale já věděl,
že i kdyby se stěhoval z těla do těla, z života do života jako
já, to, co v těch tělech dělal, bylo úplně jiné než to, co jsem
se rozhodl dělat já. Chtěl mě přivábit k sobě, vykládat mi
tajemství. Ale já je nechtěl slyšet. Ne pokud by měla páchat
škody a bolest.

Proto jsem utekl. Abych všechno skončil dřív, než bych
to zničil.

A od té doby jsem na útěku pořád. Ne v zeměpisném
smyslu – skoro měsíc jsem se teď pohyboval v Denveru
a okolí. Ale vždycky sám sebe vnímám ve vztahu k místu,
které opouštím, ne ve vztahu k místu, kam mám namířeno.

Nemám totiž namířeno nikam.

Jen žiju.

Po škole jde Danielle s kamarádkami do města nakupovat.
Nepotřebují nic konkrétního. Je to jen kratochvíle.

Jdu s ostatními. Když se mě na něco zeptají, řeknu, co
si myslím, ale jen obecně a nezávazně. Svěřím se Hy, že
jsem ospalý. Navrhne mi, že bychom mohli zajít do City of
Saints, místní kavárny. Nevím, jak bych jí řekl, že v tuhle
chvíli se svou ospalostí nechci vůbec nic dělat.

Když byla v mém životě Rhiannon, všechno se odehráva-
lo ve spěchu. Vzpomínám si, jak jsem za ní jezdil na kávu,
jak jsem za ní jezdil, jen abych ji mohl znovu vidět, jak

jsem se každý den děsil, že to možná bude poslední den, co o mě bude stát, a jak jsem se pokaždé tetelil blahem, když se ukázalo, že jsem se mýlil. Představuju si, jak mě líbala na uvítanou, jak se jí vždycky rozzářily oči.

Zaslechnu výkřik a cítím, jak mi něčí ruka dopadá na rameno a strhne mě zpátky. Dojde mi, že ten výkřik bylo Daniellino jméno, že ta ruka patří Hy a nákladák, kterému jsem málem vkročil pod kola, hlasitě troubí, když projíždí kolem. Hy pořád dokola opakuje „Ach můj bože!“ a další Daniellina kamarádka říká „To bylo těsně“ a třetí dodává „Ty to kafe vážně potřebuješ“, ačkoli to nikomu nepřipadá vtipné. Teď když je po všem, Danielle buší srdce jako o závod.

„Omlouvám se,“ řeknu. „Moc se omlouvám.“

Hy řekne, že se nic nestalo, protože si myslí, že se omlouvám jí. Ale ne. Omlouvám se Danielle.

Nedával jsem pozor.

Musím neustále dávat pozor.

Ostatní kamarádky říkají o Hy, že je hrdinka. Na semaforu padne zelená a společně přecházíme. Pořád se trochu třesu. Hy mi položí ruku kolem ramen a řekne, že už je to dobré. Všechno je v pohodě.

„Koupím ti kafe,“ řeknu jí.

Proti tomu nic nenamítá.

Po zbytek dne už si dávám pozor.

Takhle to stačí. Danielliným kamarádkám ani rodičům nevadí, že je zamlklá, jen potřebují vědět, že je vnímá. Poslouchám, co mi povídají. Snažím se to uložit do paměti a doufám, že to ukládám někam, kde to Danielle najde. Hy

má pocit, že jí pobláznění nějakým klukem jménem France pomalu přerůstá přes hlavu. Chaundra s tím souhlasí. Holly si dělá starosti o svého bratra. Daniellina matka si dělá starosti, že její šéf chce v práci skončit. Daniellin otec si dělá starosti, že si Broncos pokazí nadějně rozjetou sezonu. Daniellina sestra pracuje na seminárce o ještěrkách.

Všichni ti lidé si myslí, že mluví s Danielle. Myslí si, že to je ona, kdo je poslouchá. Dříve jsem míval pocit uspokojení, že dobře zvládám svou roli, že nikdo nikdy nepozná, že jsem ve skutečnosti herec. Vůbec mě nenapadlo, že bych jednoho dne mohl někomu odhalit své tajemství, že bych se s někým bavil sám za sebe. S nikým jsem to neudělal. Poprvé to bylo s Rhiannon. A s Rhiannon to bylo i naposledy.

Jsem tady ztracený.

Jsem tady ztracený a nedokážu dál přehlížet tu nejnebezpečnější otázku, která se nabízí.

Co jestli chci být nalezen?

A

Den 6076

Jednou v sobotu mě probudí pípnutí textovky.

Už jsem na cestě. Doufám, že ještě nespíš.

Mám za to, že i když člověk spí noc co noc ve stejné posteli, pod známou peřinou mezi známými stěnami, přichází v okamžiku probuzení kratičká ztráta orientace. Snažíte se nejprve zjistit, kde jste, a teprve potom, kdo jste. U mě je to trochu složitější. Kde jsem a kdo jsem jsou v podstatě jedno a totéž.

Dnes ráno jsem Marko. Ještě než to jméno vyhledám v paměti, tělo automatizovaným pohybem odemyká displej telefonu. Napíšu *Zrovna vstávám. Za jak dlouho tu budeš?* A to zatím ani nevím, kdo ten Manny, kterému píšu, vlastně je.

10 minut. Ty sis nedal budíka? Říkal jsem ti, ať si dáš budíka!

Marko si nenastavil budík. Já bych nikdy nezaspal.

Přestaň mi psát, odpovím. Radši řid'.

Zmlkni. Stojím na červený. Za 9 min venku.

Ve sprše se pokouším spláchnout mentální mlhu, ale podaří se mi to jenom zčásti. Manny je Markův nejlepší kamarád. Má na něj vzpomínky už jako na malého kluka, takže jsou nejspíš kamarádi po celý život. Dnešek je pro ně velký den – z nějakého důvodu vím, že je důležité, abych byl připravený, ale nevím přesně na co.

Je 9:04 – nijak zvlášť brzy. Nevím, jestli jsou v domě další lidé – možná ještě spí –, anebo jestli jsem tu sám. Ani nemám čas to zjišťovat, z okna vidím, jak před domem zastavuje Mannyho auto. Nezatroubí, jen sedí za volantem a čeká.

Zamávám na něj, vezmu si peněženku a zamířím ze svého pokoje rovnou ven.

Když nastoupím, Manny se zasměje.

„Co je?“ zeptám se.

„Přisahám bohu, kdybys jako budíček neměl mě, zaspal bys celý život. Máš ty peníze?“

Přestože mám v kapse Markovu peněženku, cítím, že odpověď je ne. V tomhle smyslu je mysl skutečně podivný stroj: aniž bych tušil, kolik v té peněženke je, vím, že to není ten obnos, na který se Manny ptá.

„Do prčic,“ vyhrknu.

Manny potřese hlavou. „Začnu tvým rodičům účtovat běžnou sazbu za hlídání dětí, troubo. Tak šup pro ně.“

„Vteřinku,“ hlesnu, vystoupím a vběhnu zpátky do domu dveřmi, které jsem v rychlosti ani nezavřel. Když se vrátím do Markova pokoje, zůstanu chvíli bezradně stát.

Kde jsou ty peníze? zeptám se ho.

A zničehonic vím, že musím najít krabici od bot pod postelí, ve které bude rulička bankovek.

K čemu jsou? zeptám se ještě.

Ale tentokrát... *nada*. Některé osobní věci jsou hlouběji pod povrchem než jiné.

Když se vrátím do auta, Manny předstírá, že spí.

„Tak dlouho to zase netrvalo,“ ozvu se.

„Máš štěstí, kamaráde, že jsem započítal čtvrt hodiny navíc na nepředvídané průsery. Vždyť jsme na to čekali celé měsíce. Tak prosím tě už žádné pitomosti, jo?“

Z Mannyho úst znějí ty *pitomosti* jako něco roztomilého, co ho vlastně spíš baví, než aby mi to měl za zlé.

„Tak co jsi dělal od té doby, co jsme se naposledy viděli?“ položím mu jednu ze svých léty prověřených „bezpečných otázek“.

„No, bylo to opravdu osamělých deset hodin, ale nějak jsem to překlepal,“ zasměje se Manny. „Hele, je to fakt paráda, že se osobně setkáš s Hellerem po všem tom humbuku, co kolem něj byl. Ten chlap je frajer, chápeš? Pořád nemůžu uvěřit tomu, že nás udělá.“

„Neskutečný,“ přikývnu. „Naprosto úžasný.“

„Rik se z toho posadí na zadek. Teda, ta jeho kobra je fakt bomba, ale to, co s námi udělá Heller, bude ta jeho kobra vypadat jako *žížala*, no ne?“

„Jasně.“

Docela rád bych věděl, o čem se vlastně bavíme. Nejlepší kamarádi jsou jako členové rodiny – mluví spolu ve zkratkách založených na sdílených zážitcích a proniknout do nich je pro mě někdy opravdové peklo. Chytám se toho, co najdu v paměti – třeba že Rik je Mannyho bratr. Od toho už je jen krůček, abych si vybavil vytetovanou kobru, kterou má Rik na paži, a jsem doma: Heller musí být nějaký

slavný tatér. A Marko a Manny si chtějí pořídit tetování. Svá první tetování.

Teď už chápu, proč je z toho Manny tak nadšený. Tohle je pro oba opravdu velký den.

Vidím, že to očekávání má na Mannyho úplně opojný vliv. Usmívá se při představě, co je už brzy čeká, a v myšlenkách pospíchá napřed v čase, aby tam už byl.

„Už sis vybral?“ zeptá se, ale nedá Markovi čas na to, aby odpověděl, a dodá: „Ne, počkej, až tam budeme. Nechám se překvapit.“

„To klidně můžeš,“ řeknu.

„Hlavně z toho *nevycouvej!*“ Z legrace do mě dloubne loktem. „Přísahám ti, že ta bolest za to bude stát. A pak už to budeme mít napořád. Ať se bude dít cokoli, nevstáváj z toho křesla, jasné?“

Říká to proto, že cítí moje vlastní váhání, anebo proto, že už Marko něco podobného v minulosti udělal? Předpokládám, že to je kvůli Markovi, ale dělám si starosti, jestli to není mnou.

Manny mi vykládá, jak si Rik pořídil to svoje tetování a jak potom pořád rozdělával obvaz, aby ho někomu ukázal, a jak si do něj kvůli tomu málem zanesl infekci. Zkouším, jestli u Marka najdu příslušnou vzpomínku, ale nacházím místo toho jiné. Jak mě Rik s Mannym vedou na pláž a Manny má plavky jako menší verzi těch, co na sobě má Rik. Jak s Mannym sedíme u nich na zápraží, čekáme, až se jeho máma vrátí domů, a vyměňujeme si kartičky Pokémonů. A z nedávné minulosti, jak se Manny na večírku líbal s nějakou holkou, zatímco na mě mluvila jiná, která se očividně snažila upoutat mou pozornost. Jak po mně Man-

ny hází kuřecí nugety a já je po něm házím zpátky – narozeninový oběd, který jsme mívali, kam až Markova paměť sahá. Ať už měl narozeniny jeden nebo druhý, vždycky jsme chtěli Happy Meal.

Zamotávám se do jejich společných vzpomínek a Manny mi v tom nebrání. Ani nevím, jak dlouho jedeme, než zastavíme před nějakým domem a Manny řekne: „Tak jsme tady.“

Ještě nikdy jsem si nenechal dělat tetování. Čekal jsem, že jedeme do nějakého salonu na nákupní třídě, kde bude nad vchodem neonový nápis TETOVÁNÍ, ale stojíme před rodinným domem s bočním vchodem, jako kdyby tu bydlel a ordinoval zubař nebo praktický lékař. K tomu bočnímu vchodu taky zamíříme.

„Kdyby se tě ptal, tak je ti osmnáct,“ upozorní mě Manny. „Ale nikdo se ptát nebude.“

Díky té poznámce jsem ještě nervóznější. Manny zaklepe a dveře nám otevře chlap, kterému je asi třicet a má na sobě zrovna tolik tetování – různé postavy v podivných polohách, částečně splývající s krajinou. Všimne si, jak na ně zírám, a prohodí: „Zahrada pozemských rozkoší.“

„Hellere, chlape, díky, že jsi nás vzal,“ řekne Manny a potřese mu rukou. „Pořadník je tak na tři měsíce, co?“

„Nemám zdání, to by věděla Megan,“ řekne Heller.

Zavede nás přes čekárnu do místnosti, která očividně dřív sloužila jako zubařská ordinace. Na políčkách ještě zůstaly nalepené reklamy na neviditelná rovnátka a bělicí pasty na zuby. Ale stěny pokrývají fotografie tetování, snímky tak detailní, že na nich vypadají jako stránky vytržené z nějakého iluminovaného rukopisu. Jsou na nich tvorové, které

nikdo nikdy neviděl, ale stejně žijí v našich představách, kaleidoskopické hrady a kaňony zmenšené na velikost lidského srdce, všechny na stejné krajině lidské kůže, přestože každé tělo má trochu jinou barvu, povrch a tvar.

Vždycky jsem tělo vnímal jako něco, co je utvářeno zevnitř. Nepotřebuju si na kůži vytetovat jméno Rhiannon, protože už je nesmazatelně vepsáno do mých myšlenek. Ale když se dívám na Hellerova kouzla, najednou chápu, kde se v lidech bere touha po něčem viditelném a trvalém, po takové stále připomínce. Já, který nemám žádné tělo, si můžu být jistý, že si s sebou беру celý svůj život, kamkoli jdu, protože je to všechno, co mám. Ale chápu, že když má člověk jenom jedno tělo, může na něm chtít zaznamenat svůj život, vzít něco, co by mohlo být ozdobou, a vytvořit z toho připomínku, vybrat si něco, co je pod povrchem, a vynést to na povrch, aby se to stalo součástí toho, jak působí na první pohled.

To, co mě teď děsí, není bolest, ale ta trvalost. Hellerova díla se nedají vygumovat. Jeho umění přetrvá jen jeden lidský život – ale přetrvá celý lidský život.

Napadne mě předstírat, že se mi dělá špatně. Napadne mě předstírat, že omdlávám. Chci z toho vycouvat, utéct co nejdál. Neměl bych být uvnitř něčího těla, když se s ním děje něco tak nevratného.

Ale je mi jasné, že mě Manny nenechá jenom tak vycouvat. Heller mu podává kus papíru a Manny mi ho ukazuje – je to drak s roztaženými křídly, gracie hadích smyček Rikovy kobry obohacená o schopnost létat. Nemá to být žádná ikona ani symbol – ne, má žít a dýchat na Mannyho kůži, být projevem jeho vlastní dračí povahy, uchvacovat

a vzbouzet pozornost tak, jak by to žádná lidský podoba nedokázala.

„Teď ty,“ řekne Heller. Ale místo jednoho listu papíru mi dá tři.

Na prvním je fénix stoupající z plamenů, procházející proměnou s jasnými očima a s klidem.

Na druhém je kraken, ruce poskládané do pavučiny, oči temnější a vzdálenější než fénix, jako kdyby si byl vědom vlastní majestátnosti a nechtěl to kouzlo pokazit.

Na třetím je strom, kmen pevný jako koloběh života a lístky pomíjivé jako sám čas. V lese mezi ostatními stromy by ničím nevynikal, ale sám o sobě vyznačuje prostou majestátnost, vědomí bytosti živící se světlem.

Takže fénix, kraken, strom. Oheň, voda, země. Každý z nich projevuje své mistrovství, každý je podle své vlastní logiky reálný tak, jako je přelud reálný pro oko.

„Takže přišel okamžik pravdy,“ řekne Manny. „Konečně, po tolika letech, co jsme se o tom spolu bavili. Co sis vybral?“

Tohle důležité rozhodnutí. Marko by měl mít v paměti uloženou nějakou vzpomínku na to, co si chtěl vybrat. A já bych ji měl dokázat najít.

Soustředím se. Přestože vím, že to navenek možná vzbudí pozornost, pohroužím se dovnitř a hledám. Ptám se. Ale žádná odpověď nepřichází. Možná Marko ještě včera, když šel spát, nebyl rozhodnutý.

Ale teď je na čase se rozhodnout. Ať už je tu nebo ne.

Manny vidí, že váhám, a hned začíná plašit. „Tak vybírej, člověče,“ vyhrkne. „Můžeš být rád, že tady vůbec jsme. Všechny tři jsou skvělé. Stačí jen říct, který chceš.“

Fénix mě láká. Dívá se mi do očí a ví, kdo jsem. Ví, že každý z nás může být víc než jednou bytostí. Ví, že žijeme ve stavu neustálého začínání a neustálého končení. Kdybych měl někdy svou vlastní kůži, nechal bych si na ni vytetovat jeho. Nechal bych ho hlásat to poselství beze slov každému, koho kdy potkám, aby mě o trochu lépe poznal, aby o něco lépe pochopil, kam letím.

Vybral bych si fénixe.

Ale vybral bych si ho *já*, ne Marko.

„Jsem tady s tebou,“ konejší mě Manny. „Věř mi, nenechal bych tě udělat nějakou pitomost, které bys později litoval.“

Je z toho cesta ven. Jsou slova, která bych mohl říct a vedla by k tomu, že odejdu, že s Mannym oba odejdeme od Hellera dřív, než namočí jehlu do inkoustu.

Ale je tu ještě jeden faktor. Vidím to Mannymu na očích. Slyším to v jeho hlase. Cítím to ve všech vzpomínkách, o které se se mnou Marko dělí. Pokud teď odejdeme, Manny mu to nikdy nezapomene. Vždycky mezi nimi bude viset tahle chvíle, všechno to radostné vzrušení, které jí předcházelo... a pak to zklamání, když z toho sešlo. Odpustí Manny Markovi, když teď odejdeme? Určitě. Ale bude to mezi nimi spíš horší než lepší, a je Manny pro Marka nejdůležitější člověk v životě? Ano. A ano.

A tak neřeknu to, co bych asi měl říct. Nechávám možnost úniku nevyužitou.

„Můžu jít první, jestli chceš víc času na rozmyšlenou,“ nabídne Manny.

„Ne,“ řeknu. „Už to mám.“

Fénix, kraken nebo strom?

Oheň, voda nebo země?

Kdo vlastně jsi, Marko?

Co z toho jsi?

Nevím.

Pak si uvědomím, že to rozhodnutí nemusí zůstat na mně. Neznám Marka skoro vůbec, ale je tu někdo, kdo ho zná mnohem líp.

„Vyber mi sám,“ řeknu Mannymu. „Ty mě znáš nejlíp.“

Něco takového určitě nečekal. „Opravdu? Myslíš to vážně?“

„Jasně.“

„A tobě se líbí všechny tři?“

„Jo. Ale který z nich se ke mně hodí nejvíc?“

Jakkoli je Manny překvapený, neváhá ani na chvíli a ukáže na strom.

„To je jasné,“ řekne.

Kdyby si vybral fénixe nebo krakena, byl bych měl obavy, že to dělá jen proto, aby ladily s jeho drakem. Ale když vybral strom, jsem si jistý, že to myslí vážně.

„Takže strom,“ řeknu Hellerovi.

„Tak výborně. Posad' se a pustíme se do toho.“

Sednu si do zubařského křesla a Heller zavolá Megan, svou asistentku a přítelkyni v jedné osobě. Jsou pěkně sehraní a všechno mi vysvětlují za pochodu – že všechny nástroje sterilizují v autoklávu, že mi musí nejdřív důkladně oholit a omýt paži a pak na ni nakreslí vybraný motiv.

„On se dost bojí jehel,“ ozve se Manny. „Tak dávejte pozor. Možná sebou bude škubat.“

Za normálních okolností bych se snažil chovat tak, jak by to odpovídalo Markově osobnosti, ale pro dnešek se

rozhodnu, že Marko bude statečnější než obvykle a před jehlou neucukne.

Když kůži očistí a všechno si připraví, Heller na mě přemaluje motiv stromu, načrtne všechny čáry, po kterých se bude pohybovat jehla s inkoustem. Je to zvláštní pocit, když mi kreslí na kůži – ale ještě zvláštnější je okamžik, kdy do ní jehlou vpraví první kapku barvy. Bolí to, anebo spíš pálí. Čekal jsem, že se mi bolest bude rozlévat po celém těle, ale je to vlastně jen štípání.

„Jak se cítíš?“ zeptá se Heller.

„V pohodě!“ řeknu a snažím se, aby to znělo vesele.

Ale Manny vidí, že jsem celý napjatý jako struna. Vidí, jak chvílemi zavírám oči a nutím se zase je otevřít.

„Bude to taková paráda,“ říká mi konejšivě. „Bude se ti to líbit.“

Čekám, že to postupem času bude snesitelnější, ale bolest je pořád stejná, kůže dává svou nespokojenost najevo s každým novým vpichem. Kdo jiný než já by se měl dokázat oprostit od tělesné bolesti a utéct do myšlenek? Ale ta bolest mi brání, nutí mě soustředit se na to, co se děje. Přemýšlím, jestli je ta bolest teď vlastně moje, nebo Markova. Pamatuje si tělo bolest, anebo zůstává uložena jen v mysli? Dělán něco, co lidské bytosti věčně touží dělat pro toho, koho milují – snášet za něj jeho bolest. Ale dělám to pro úplně neznámého člověka, kterého nikdy nepoznám, takže to nikdy nezjistí a neocení.

Nedívám se, co Heller dělá. Dívám se, jak Manny po očku pozoruje jeho dílo, sleduji jeho reakce na inkoust a krev a na to, jak strom postupně dostává tvar. Je na něm vidět, že mu hodně záleží na výsledku, protože mu hodně

záleží na Markovi. Představuju si, že by tu se mnou byla Rhiannon. Že by mě držela za ruku. Že by za mě chtěla snášet mou bolest.

Ale pak se na to zas snažím zapomenout. Nepomáhá to.

Jehla vytrvale pracuje dál. Heller si brouká útržky písni z rádia. Přestože všechny barvy štípají stejně, představuju si, že cítím, jak ten strom postupně vzniká. Představuju si, jak se po kůži rozrůstá, jak zapouští kořeny. Ale zároveň vím, že i kdyby je zapustil opravdu hluboko, nikdy se nedostane až ke mně. Zůstane Markovi.

Uplyne několik hodin, ale Heller pořád není hotový. Musí chvíli počkat, aby se barvy vstřebaly, než své dílo dozdobí jemnějšími detaily. Zeptá se, jestli se chci podívat, ale když se podívám, vidím jen zkrvavený flek.

„Neboj se,“ uklidňuje mě Heller. „Krev zmizí. Inkoust zůstane.“

Megan mi obváže paži a já přenechám místo na křesle Mannymu.

„Draku, pojď ke mně!“ raduje se.

„Ty jsi takový pitomec,“ řeknu mu, protože mám pocit, že by mu to přesně takhle řekl Marko.

„Vrána k vráně sedá,“ zasměje se Manny.

Najednou je to taková pohoda, že málem zapomínám, že nemluví se mnou, ale s Markem. Skoro se mi zdá, jako by mě v něm viděl a věděl, že na tuhle výpravu jsme se vydali spolu.

Ale samozřejmě je to Marko, kdo stojí po jeho boku. Je to Marko, kdo si ho nedobírá, když nakonec sám ucukává před jehlou a marně se snaží nedávat na sobě znát bolest. Je to Marko, kdo vedle něj stojí jako strom, zatímco on sám se kroutí jako drak.

Když Heller skončí, předám mu celou ruličku bankovek a on nám řekne, kdy máme přijít na dokončení. Taky nám připomíná, abychom nechali svá tetování nejdřív zahojit, než je začneme ukazovat světu.

Bolest už opadla. Marko ji možná ani nepocítil. Já ji vstřebal. A protože jsem ji vstřebal, budu si ji navždycky pamatovat – na rozdíl od něj.

Zato jemu zůstane na paži strom. Když si s Mannym koupíme pizzu, chvíli kroužíme po okolí a nakonec vyrazíme do kina, pořád si sahám na obvaz a zdá se mi, jako bych cítil linie, které se pod ním skrývají. Napadne mě, že na rozdíl od většiny lidí, jejichž život si na jeden den vypůjčím, Marko na mou návštěvu bude mít trvalou vzpomínku, přestože o tom nebude vědět. Jsem rád, že ten motiv je jeho a ne můj – strom, ne fénix. Za stromem se můžu líc schovat. Jediný, kdo mě kdy spatří v jeho větvích, budu já sám, pokud se s Markem náhodou někdy potkám. Ale to se prakticky nestává. Marko ten strom uvidí každý den. Já si ho budu muset uchovat v paměti – a už teď vím, že se mi to nepodaří. Jak mizí bolest, vytrácí se i vzpomínka na ten obraz. Budu si pamatovat, že to byl strom, ale už si nedokážu vybavit jeho přesnou podobu.

Snažím se skrývat svou melancholii, když mě Manny vysazuje před domem, a stejně tak skrývám před Markovými rodiči ten obvaz na paži. Pokud jde o Mannyho, právě prožil jeden z vůbec nejlepších dnů se svým vůbec nejlepším přítelem.

Když v noci ležím v Markově posteli, dívám se na Hellerův nákres stromu a snažím se vrýt si ho do paměti. Snažím se tu myšlenku proměnit v tetování, ale vzpírá se inkoustu.

Nechci se kvůli tomu cítit o nic méně skutečný, ale cítím se tak. Nemůžu si pomoci – připadám si pomíjivý a zdá se mi, že mým osudem je jednou tiše vyblednout.

X

Dost pomáhá, když je člověk slabý.

Když se nechci namáhat, vybírám si někoho, kdo už to pomalu vzdává. Život je boj a já poznám, kdo se chystá to zabalit, kdo uvízl ve vlastní samotě a/nebo zmatku a/nebo bolesti. Čím méně vazeb, tím lépe. Čím víc zoufalství, tím lépe. Někteří lidé si svoje nitro střeží jako pevnost, jiní nechávají dveře a okna dokořán. Jako by vítali zloděje.

Tentokrát jsem asi šlápl vedle. Ve své marnivosti jsem si myslel, že bude příjemné být mladý, být středem pozornosti. Ale po jediném dni cítím jeho já plné *touhy*, cítím, že se mě pokouší vypudit, tak jako tělo po transplantaci odmítá orgán, který do něj přišel, ačkoli nemá stejnou krevní skupinu. Jeho rodinná pouta jsou silná. Stýská se mu po domově. Je toho spousta, co by ještě chtěl udělat. Cítím, jak se proti mně bouří. Vzdukuje. Mohl bych ho od tohoto těla oddělit a zadusit ho, ale stálo by mě to čas a energii. Bude snazší zamíchat karty a zkusit štěstí ještě jednou.

Zbývá nám ovšem ještě pár společných hodin, a ty si můžeme užít.

Mladí a pohlední bílí kluci, to je vždycky zábava. Jsou to lidé, kteří berou jako samozřejmé, že jim svět kolem nich patří a všechny brány se před nimi otevírají dřív, než na ně stačí sáhnout. Jsou to lidé, kteří dokážou využívat. Někdy si to sami ani neuvědomují. Ale většinou ano. Je těžší je vymazat, protože svůj život mívají rádi. Ale já v nich zůstávám, protože se mi jejich životy taky líbí.

Tenhle kluk měří metr osmdesát, možná metr osmdesát pět. Má postavu plavce. Osmnáct let. První ročník na vysoké. Už ví, ke kterému bratrstvu se bude hlásit. Je dost pohledný na to, abych si mohl užít sex, kdybych si chtěl užít sex, a dost silný na to, abych mohl někomu ublížit, kdybych chtěl někomu ublížit.

Ale já si raději pohraju s jeho životem a nechám na něm, aby si ho pak zase dal do pořádku. Připravím ho o co nejvíc výhod a privilegií. Když mně samotnému k ničemu nebudou, není důvod mu je nechávat, až ho opustím.

Není to vůbec nic těžkého. Jeho dívka mu nepřetržitě píše textovky. Zřejmě čekala, že ji doprovodí do školy, zatímco jsem si užíval pozdní snídani. Nejdřív je naštvaná, že nedorazil. Myslí si, že zaspal. Později, jak den plyne dál, si začíná dělat starosti. Zajímavé je, že se spíš bojí, jestli jí říká pravdu, než jestli je v pořádku. Myslí si, že její postavení jako jeho přítelkyně je nejisté.

K tomu, abych jejich vztah překazil, potřebuju někoho třetího, a opatřit si ho není s postavou tohohle mladíka nic těžkého. Leigh pracuje jako servírka v jedné z těch kaváren, které existují jen proto, aby jim Starbucks mohl jednoho

dne vypálit rybník. Jmenuje se to Better Maryland Bean. To je jedno. Leigh je v práci a nudí se. Dokud nevejdou do dveří – v tom okamžiku se nudit přestane.

Tohle bude hračka.

Začnu širokým úsměvem. Řeknu jí, že jsem se právě přistěhoval, protože tady studuju. Zeptám se jí na tetování. Dám si záležet, aby si všimla, jak mlsně se na ni dívám, když si vyhrnuje rukáv, aby mi ho ukázala celé. Další zákazníci tu nejsou – máme tolik času, kolik budeme chtít. Položím jí takovou otázku, aby z ní bylo jasné, že se ve skutečnosti ptám, jestli má přítele. A dostanu odpověď, která se mi hodí.

Nakloním se k ní blíž. Zeptám se, jestli by mi nedala svoje číslo. A když souhlasí, vezmu z pultu tlustý fix, kterým zákazníkům popisuje papírové kelímky s sebou, a poprosím ji, aby mi ho napsala na ruku. Velkým písmem.

„Abych o něj nepřišel,“ dodám.

Zabrala. Je okouzlená. Napíše své jméno a telefonní číslo tak, že mi sahají od loktu až po zápěstí. Dokonce k nim přimaluje mrkajícího smajlíka.

Teď je na čase zajít za jeho přítelkyní.

Leigh říká, že ta studená břecha je na účet podniku, ale to rázně odmítám a přidám štědré spropitné. Nejsou to moje peníze, tak si to můžu dovolit. Zrovna tenhle kluk, co jezdí bavorákem, dostává od tatínka a maminky peněz dost.

Přítelkyně znovu píše. Pokaždé když od ní přijde zpráva, má chuť ji vytrestat ještě zesílí.

Nedám jí vědět, že jsem na cestě.

Cestou kašlu na omezení rychlosti, a když vidím, že z boku nejedou žádná auta, projíždím křižovatkou na červe-

nou. Jsem mladý privilegovaný bílý chlapec – to nejhorší, co se mi může stát, když mě zastaví policie, je, že přijedu o pár minut později někam, kam vůbec nespěchám. Být mladou, privilegovanou bílou *dívkou*, nedostal bych možná ani pokutu, pokud by můj úsměv byl dost okouzlující. Ale co je mi do toho, jestli tenhle kluk zaplatí pokutu? Poslouchá v autě Maroon 5. Zaslouží si pokutu.

Naštěstí pro něj ale na žádnou policejní hlídku nenarazím. Zajedu na jeho místo na univerzitním parkovišti a vypravím se ke koleji, kde bydlí jeho přítelkyně. Čipová karta mi otevře dveře. Její pokoj je v přízemí. Nebudu jí psát, prostě zabuším na dveře. Když otevře, vůbec nevypadá, že by mě viděla ráda. Vypadá pěkně našťavaně.

„Kde jsi krucinál byl?“ vyjede na mě.

Zahloubám se, abych si vybavil její jméno. „Gemmo,“ řeknu, „tak rád tě vidím.“ Usměju se na ni, a tím jí úplně vezmu vítr z plachet.

Nenabídne mi, abych šel dál, ale já se kolem ní stejně protáhnu dovnitř.

Jde za mnou a znovu se chce hádat. Říká, že nepotřebuje vědět, kde celý den jsem, ale když jí něco slíbím, měl bych se aspoň ozvat.

Stojím tam a zubím se na ni od ucha k uchu. Co já vím, třeba má ten kluk Gemmu doopravdy rád? Co já vím, třeba mu vůbec nevadí, že by se jí měl na každém kroku hlásit. Co já vím, třeba by svou přítelkyni z principu nikdy nepodvedl.

Ale to má smůlu.

Rozhodím ruce, jako bych chtěl říct „Co naděláš?“ V duchu počítám. Trvá jí celých šest vteřin, než si všimne.

„Co je tohle?“ zeptá se a ukáže na mou pravou ruku. „Co je *do prdele* tohle?“

Neřeknu na to ani slovo. Jenom se usmívám.

Přistoupí ke mně a popadne mě za zápěstí. Zvedne mi ruku, aby si to mohla přečíst.

„Kdo je *do prdele* Leigh?“

Přestanu se usmívat. Podívám se jí zpřímá do očí a řeknu: „Do toho ti nic není.“

Myslím, že jsem tu jediný, kdo si to vychutnává. Ona je pekelně našťavaná a do očí se jí derou slzy, což ji štve ještě víc. Chce se jí křičet, ale když vyhrkne „Jak to myslíš, že mi do toho nic není?“, zní to spíš jako prosba. Jsem si jistý, že kdyby tu teď byl on, zlomilo by mu to srdce.

„Měla by ses uklidnit,“ řeknu jí.

Jak se dalo čekat, rozčílí ji to ještě víc.

„*Uklidnit?*“ zařve a štouchne ho do prsou. „Ty mi *do prdele* nebudeš říkat, že se mám *uklidnit*.“

Začnu se smát, protože je to všechno tak kouzelně předvídatelné. Nelíbí se jí, že se jí směju (taky předvídatelné), a vrhne se na mě.

Hloupý nápad. Jsem vyšší než ona. Silnější. Mohl bych z ní vymlátit duši. Mohl bych jí rozbít obličej na kaši. Mohl bych jí natříkrát zlomit ruku. Mohl bych ji popadnout kolem krku a uškrtit ji – a bylo by. Aniž by to věděla, je mi vydána na milost a nemilost, protože mi naprosto nic nebrání. Vůbec netuší, jak hloupě riskuje, když do mě buší a křičí. Kdyby mě to tolik nebavilo, mohl bych jí to začít vracet. Mohl bych vzít lampičku ze stolu a přetáhnout ji po hlavě. Mohl bych jí vyrazit zuby nebo rozbít hlavu. Ale to ona neví. Myslí si, že tu s ní je její přítel. Myslí si, že by jí nic

takového nikdy neudělal. Ale kdybych chtěl, udělal bych to. Všechno to závisí jen na mně.

Napřáhne se proti mně a já ji chytím za zápěstí. Stočím jí ruku za záda. Její vztek se promění v hrůzu. Ten kluk se zřejmě nikdy nedostal ani na dohled hranice, kterou jsem právě překročil.

Začne se v mém sevření kroutit. Nakloním se k ní a pošeptám jí do ucha: „Píšeš moc textovek.“

Teprve teď začne křičet z plna hrdla. „VYPADNI! VYPADNI!“ Nechám ji, aby se mi vyškubla. Ale křičí dál. „VYPADNI!“

Vím, jak to půjde dál. Za minutu, možná i dřív, někdo zaklepe na dveře. Kamarádka nebo holka odvedle, která se přijde zeptat, jestli je všechno v pořádku. V nejhorším případě přijde rovnou ostraža kolejí.

Tedy v nejhorším případě pro mě. Pro přítelkyni existuje řada ještě horších možností.

Ale už mě to nebaví. Každý takovýhle šprým se v jednu chvíli dostane do fáze, kdy už není dost vtipný ve srovnání s mentální energií, kterou vyžaduje. Ona se teď celá třese a pláče, s hrůzou se mu dívá do očí. Snažím se zapamatovat si co nejvíc detailů, aby hned zítra ráno, až se probudí, pocítil ozvěnu svého vlastního zděšení, aby si vágně vzpomínal, co udělal, aniž by tušil proč. Nejspíš se z toho zblázní. A ona mu nikdy neodpustí.

To by mi mohlo stačit.

„Tak zatím,“ řeknu. Všimnu si plyšového medvídka, který leží na její posteli – určitě pro ni hodně znamená. Popadnu ho a vezmu ho s sebou, jen tak pro efekt.

Na chodbě už stojí tři lidé, kteří ji slyšeli křičet a teď se

dohadují, co dělat. Když je mójím, pozdravím a jeden z nich mi na pozdrav odpoví.

Přítelkyně potřebuje lepší zabezpečení. Ale to není můj problém.

Vím, že se nemůžu vrátit do jeho pokoje na koleji, kdyby to, co se právě stalo, náhodou mělo mít okamžité následky. Bude lepší ho někam uklidit, ať se s tím popere, až zase bude sám sebou.

Auto nechám na parkovišti. Trochu se projdu. Když se mi začne chtít močit, vymočím se, čímž vyděsím dvě starší dámy na odpolední procházce. Napadne mě, že bych se mohl vymočít přímo na ně, ale i starší lidé dnes nosí po kapsách mobilní telefony a já nemám náladu svézt se na zadním sedadle policejního auta. Na okamžik mě napadne, že bych tu toho kluka nechal se zlomenou nohou nebo páteří – možná kdyby byl na vozíku, zhrzila by se přítelkyně, že to je její vina, což by byl zajímavý zvrat. Ale je příliš těžké si to načasovat tak, abych se nemusel sám potýkat s bolestí a dalšími těžkostmi. Asi bude lepší odejít v klidu. Má kliku.

Ubytuju ho v hotelovém pokoji. Ať si zítra ráno láme hlavu, jak se tam dostal a co znamená to telefonní číslo, co má na ruce. Ať mu to pěkně postupně všechno dojde. Jeho život bude po dnešku dost nepříjemný.

Když přichází spánek, dávám si záležet, abych se od něj odloučil úplně – vytáhnu jeho vzpomínky do popředí myslí a svou vlastní přítomnost od něj úplně odpoutám.

Druhý den ráno se probouzím v někom jiném a během pár minut vím, že jsem udělal dobře. Rozvedený rozvodový právník. Bohatý a nešťastný. Děti ho už nechťejí ani vi-

dět. Je to těžký hypochondr. Vlasy má mastné a na všech košilích drobné skvrny od polévky, které dokáže přehlížet jen člověk, kterému je to úplně jedno. Nemá nikoho, kdo by mu řekl, ať je odnese do čistírny, nikoho, kdo by vynesl odpadky, když se sám bojí, že si vyhodí záda. Skoro jako kdyby mě vítal, když se v něm objevím. Čím méně času bude muset strávit svým vlastním životem, tím líp.

To se mi hodí.

NATHAN

Ne že bychom naráželi na slepé uličky. Nemáme jedinou cestu, po které bychom se mohli vydat.

Je mi jasné, že Rhiannonin přítel Alexandr je trochu zmatený z toho, kde jsem se tu najednou vzal. Netuší, co nás spojuje – a jak by taky mohl? Řekla mu, že jsme se seznámili na jednom večírku, což je technicky vzato pravda. Ale není jak mu vysvětlit, že důvod, proč jí věnuju tolik pozornosti, není v tom, že bych se s ní chtěl vyspat nebo s ní začít chodit. Držím se jí, protože je kromě mě jediná, kdo zná to nejnepochopitelnější tajemství mého života.

Spousta párů z naší školy spolu tráví veškerý volný čas, ale Alexandr zastává názor, že si s Rhiannon oba mohou žít svým vlastním životem – což se mi skvěle hodí, protože pak není dusno, když přijde k ní domů a my spolu sedíme u počítače a pátráme na internetu po zprávách o únosech těl.

„Zase koukáte na videa Lorraine Hinesové?“ zeptá se. Je to docela dobrý tip, protože se zdá, že se na ně poslední dobou dívá úplně každý.

„Jenom hledáme nepostižitelnou pravdu,“ odpoví Rhiannon. Což by se dalo pochopit i tak, že se snažíme najít nepostižitelnou pravdu ve videích Lorraine Hinesové. Ale já vím, že ta pravda, kterou se snaží najít, přestože jí pořád uniká, se týká A a toho, kde je teď.

Nevím, jak to Rhiannon dělá. Je na ní vidět, že má Alexandra opravdu ráda. Taky je vidět, že on se k ní chová hezky, zatímco ona se teprve sžívá s představou, že by se k ní její přítel měl chovat právě takhle. Všiml jsem si, že mu nikdy nelže, byť je to hlavně tím, že on neklade ty správné otázky. A i kdyby jí je kladl, kdyby mu řekla celou pravdu... nejpodivnější je, že by jí možná opravdu uvěřil. Nám. Ale uznávám, že je snazší to neriskovat.

Do omrzení hledáme na internetu nějakou stopu po A. Pročítáme si články o lidech, kteří tvrdí, že někdo převzal vládu nad jejich tělem, a dohadujeme se, jestli se jim stalo to samé co nám, anebo jestli to jsou prostě cvoci a shodou okolností si vymýšlejí něco podobného tomu, co my si nevymýšlíme.

Nakonec jí položím otázku, která ve mně už dlouho hlovala. Jsme v jejím pokoji a už podvanácté si prohlížíme ty samé stránky o „paranormálních jevech“.

„Hledáme nějaké znamení, že to byl on, co?“ zeptám se. Rhiannon přikývne.

„A co kdybychom nechali znamení jemu?“ navrhnou. „Co mu dát na vědomí, že ho hledáš?“

„Jak?“ zeptá se, ale podle hlasu se jí do toho moc nechce.

„Existuje taková věc, které se říká sociální síť. A ty máš celkem neobvyklé jméno.“

„A co mám jako udělat? *Změna statusu: Chybíš mi, A. Alexandr* si to přečte a odepíše: *Vždyť jsem tady, kotě.*“

„Snad by nenapsal *kotě*, že ne? Zní to děsně.“

„Ne. Ale cokoli dám na svůj profil, uvidí to všichni. Nejenom A.“

„Tak mu nemusíš přímo psát. Jen dát nějaké znamení.“

„Jako třeba?“

Na okamžik se nad tím zamyslím. „Neměli jste vy dva třeba oblíbenou písničku?“

Najednou se na mě dívá nějak divně.

„Co je?“ zeptám se.

Nepatrně potřese hlavou. „To nic. Já jen, že... že jsi byl u toho. Když jsme se o tom s A bavili, byl jsi to ty. Byl ve tvém těle. Je to opravdu hloupost. Jenom písnička.“

„A jaká?“

Řekne mi, jak se ta píseň jmenuje, a mně se najednou zdá, jako by to jméno ozvěnou zaznělo z hlubin mé paměti – jinak to opravdu nedokážu popsat. Nevzpomínám si, že bych se s ní o téhle písničce kdy bavil, ale představa, že bychom se o ní spolu bavili, mi připadá celkem věrohodná.

„Koukej,“ řeknu.

Otevřu YouTube a najdu klip s tou písničkou. Pak zkopíruju odkaz do jejího statusu a připišu k tomu: *Tohle teď poslouchám pořád dokola.*

„Tak jo,“ řekne Rhiannon. Stisku *enter*. Pak se znovu podívám na YouTube a do vyhledávače napíšu *stýská*. Kromě jiných na mě vyskočí stará píseň Johnnyho Cashe „Pořád se mi po tobě stýská“. Zkopíruju i tenhle odkaz

a vložím ho jako komentář pod ten první s poznámkou
A tohle taky...

„Dost okaté,“ poznamená Rhiannon.

„Možná pro tebe. Pro mě taky. Nejspíš i pro A. Ale pro všechny ostatní *naprosto nenápadné.*“

A stisknu *enter*.

RHIANNON

Připadá mi to špatné.

Připadá mi, jako bych naléhala.

Připadá mi, jako bych říkala, že jsem nespokojená se životem.

Připadá mi, jako bych tím říkala, že jsem nespokojená s Alexandrem.

Připadá mi, jako bych se tím odhalovala.

Připadá mi, jako bych křičela do prázdnoty.

Připadá mi, jako bych si zadělávala na pořádné zklamání.

Připadá mi, jako bych si zadělávala na mlčení.

Připadá mi, jako bych porušovala slib, který jsem nedala.

Připadá mi to zoufalé.

Připadá mi, jako bych si to pořádně nepromyslela.

Připadá mi, jako bych prozrazovala, co bylo jen naše.

Připadá mi, jako bych neměla dost věcí, které byly jen naše, abych jednu z nich takhle prozradila světu.

Připadá mi to jako zrada.

Připadá mi, jako bych vlastně neměla na výběr.

Přidal(a) M, 22:34

Mám pocit, že už to dál nezvládnou. A tím „to“ myslím „život“. Bolest se vymyká kontrole – a nemám na mysli ten druh bolesti, na kterou existují prášky. Mluvím o bolesti, kterou s sebou nosím, kamkoli jdu, o bolesti, která nemá nic společného s biologii nebo chemií. Ta bolest se zrodila z toho, kým jsem. A teď je vším, čím jsem. Nedá se nijak vyléčit. Nedá se nijak utišit. Nedá se jí nijak zabránit v tom, aby do mě dál zatínala své drápy. Tisíckrát za den přemýšlím o tom, jak sebe sama zničit a neublížit při tom nikomu, koho miluju. Tisíckrát za den selhávám. Moje bolest pramení z toho selhání. Moje bolest je pro mě o to hlasitější, že je pro ostatní neslyšitelná. Nečekám, že by mi kdokoli dokázal pomoci. Svět kolem mně neexistuje. Tohle je jenom na mě, a vědět o nějakém způsobu, jak zemřít o samotě, neváhám.

A

Den 6082

Dřív jsem si myslel, že mě nikdo nevidí. Tělo, ve kterém jsem byl, bylo zvenčí neproniknutelné – nikdo by nikdy nečekal, že tam jsem, takže i kdyby mi někdy něco ujelo, připisovali by to lidé kolem chování člověka, jehož život jsem si právě vypůjčil. Nikdo není úplně předvídatelný a každý může své okolí čas od času překvapit. Za to jsem se schovával.

Jak jsem postupem času začínal chápat, co se děje, zdomakoval jsem se ve schovávání. Jako dítě jsem nedokázal dobře napodobovat, ale protože děti překvapují své okolí v jednom kuse, neudělal jsem nikdy nic tak nečekaného, že by to nějakého rodiče, učitele nebo kamaráda přivedlo na stopu pravdě. Kolem desátého, jedenáctého roku života jsem začal chápat způsoby, jak splynout, přestože jsem pořád nechápal, proč jsem tak jiný než ostatní. Posledních pár let jsem to bral jako zkoušku, kterou musím projít. Přestal jsem přemýšlet o tom, jak zní můj hlas, protože mi

stačil zvuk mých myšlenek. Přestal jsem přemýšlet o tom, jak vypadám, protože mi stačilo, jak vypadám zrovna ten den. Přestal jsem toužit po tom, aby mě lidé viděli, protože umožnit jim, aby mě viděli, by znamenalo, že jsem při té zkoušce nakonec pohořel.

Role, které jsem hrál, mi přirůstaly k srdci, protože jsem žádné vlastní srdce neměl. Projevoval jsem zlost jen ve chvílích, kdy jsem měl pocit, že je na místě, abych projevil zlost. Projevoval jsem náklonnost jenom tehdy, když jsem měl pocit, že bych měl projevit náklonnost. U většiny z těchto emocí jsem nevěděl, jak vlastně vypadají, protože jsem je nikdy neprožíval sám za sebe. Jen zármutek se zdál být opravdový, protože když jsem plakal, bylo to často kvůli věcem, kvůli kterým by plakal i kdokoli jiný. S radostí to bylo právě naopak, protože na radost, kterou jsem cítil, vždycky padal stín toho, že ve skutečnosti není moje vlastní.

Jen s Rhiannon jsem mohl být sám sebou. Teď, po tom, mám obavy, že mi to částečně zůstalo. Bojím se, že začínám být vidět.

V pondělí mi moje (dočasná, jen na jeden den) nejlepší kamarádka řekne, že má pocit, že jí chci něco říct, ale tajím to před ní. Odpovím, že ne, že jsem jen trochu unavený a ztrácím se ve vlastních myšlenkách. Zdá se, že mi to nevěří, a na kratičký okamžik mě přepadá touha všechno jí vypovědět, vyprávět jí o Rhiannon a zeptat se jí, co mám dělat.

V úterý mi dva kluci ze třídy dávají co proto, protože čekali, že s nimi budu souhlasit, že by Amerika měla zavřít své hranice a že za většinu problémů, se kterými se dnes

potýkáme, můžou přistěhovalci. *Co že tak najednou mluvíš úplně jinak?* ptají se mě znechuceně. Vím, že bych se neměl odchylovat od toho, co by řekl on. Ale nemůžu se přimět k tomu, abych opakoval něco, co se mi přičí.

Ve středu moje (vlastně ne *moje*) přítelkyně nejspíš používá stejný šampon jako Rhiannon, protože pokaždé, když se ke mně přiblíží, se mi z ní úplně podlamují kolena. Když mě políbí, jako kdybych se vracel do minulosti, a představuju si, že je to právě teď. Asi do toho dávám až příliš, protože když se ode mě odtáhne, řekne: *No, Taro, tomu říkám vášeň.* A já jí na to řeknu: *Líbí se mi, jak voníš.* Ona řekne: *A jak voním?* Chci říct: *Voníš jako Rhiannon.* Ale místo toho řeknu: *Voníš jako Rhiannon ty.*

Ve čtvrtek chodím o berlích, na kterých se sotva držím. Po první hodině ve škole mi kamarádka vezme batoh a řekne: *Musíš si ode mě nechat pomoci.* Mám pocit, že ten kluk, ve kterém jsem, už dříve její pomoc odmítl. Ale tentokrát jsem za ni vděčný.

Když přijde pátek, probudím se v těle dívky jménem Whitney Jonesová. Vstává v 5:32, protože má před školou plavecký trénink, a já se donutím tam vyrazit, přestože vím, že dneska rozhodně nepodá žádný dobrý výkon. Až po dvou hodinách výuky si uvědomím, že je jednou ze dvou černošek ve třídě, což se hned vzápětí výrazně projeví na hodině dějepisu, kdy se probírají pochody za lidská práva ze Selmy do Montgomery a učitel i ostatní žáci se neustále dívají na Whitney, jako by měli pocit, že z ní barva její kůže dělá odborníci na něco, co se odehrálo desítky let před jejím narozením. Tipuju, že si ani neuvědomují, že to dělají – když lidé myslí na nějakou odlišnost, jejich pohledy se často

úplně mimoděk zatoulají k tomu, kdo podle nich takovou odlišnost ztělesňuje. Vždycky z toho mívám zvláštní pocit, protože na to nejsem ani zdaleka tak zvyklý jako lidé, ve kterých zrovna jsem. Snažím se jejich pohledy vnímat zcela povrchně, jak jsou taky myšlené – dívají se na Whitney, když mluví o Johnu Lewisovi, protože si v duchu říkají: *černoši*. Ale dnes už jsem tak paranoidní, že přemýšlím, jestli ve Whitney nevidí i mě, odlišný případ odlišnosti.

Její nejlepší kamarádka se jmenuje Didi a dnes mají v plánu jít po škole společně k ní domů. Brzy se ukáže, že Didi je posedlá oblíbenou sérií internetových videí na stránce zvané *Sérum pravdy*, kterou založila žena jménem Lorraine Hinesová a jejichž motto (na každé stránce se opakuje hned několikrát) zní *Pravda JE sérum*. Každé video na tomto webu je jako veřejná zpověď, jenže *zpověď* u některých z nich tak úplně nesedí. Někdy je pravda, ke které se hlásí, pojatá společensky – jedna žena mluví o tom, jak se doopravdy cítí, když na ni v metru zírají cizí muži; otec se svěřuje, jak se snaží vysvětlit koncept rasy svým dětem ze smíšeného manželství –, ale většinou je velmi, velmi osobní. Lidé se nejenom přiznávají k mimomanželským vztahům, ale zároveň vysvětlují, proč k nim podle jejich názoru došlo; často se vyrovnávají s bolestivými vzpomínkami na dětství, které (někdy) zavinili sami nebo (většinou) je způsobil někdo, koho milovali a komu důvěřovali. Videá nemají žádný jednotný scénář, žádnou pevně danou osnovu. Pravda samovolně nabývá tvaru okamžikem, kdy ji lidé vypouštějí do éteru.

Některá videa mají pět minut a já se u nich rozpláču. Jiná jsou desetiminutová a rozesmávají mě tím, jak jsou prav-

divá. Spolu s Didi jich zhlédneme pět, pak deset. Někdy, když se Lorraine Hinesové zdá, že dotyčný potřebuje mluvit s někým konkrétním, aby svou pravdu vypustil do světa, položí několik otázek, ale většinou zůstává mimo záběr a kamera se soustředí na toho, kdo se chce vyprávět.

„Přísahám, že bych se na to vydržela dívat celý den,“ řekne Didi poté, co společně zhlédneme video se šedesátiletým mužem, který mluví o tom, že ho nikdy nezajímá sex, ale má pocit, že i bez něj prožil plnohodnotný život. „Jenom jsem po každém takovém videu na vážkách, jestli si přát, aby byli všichni lidé ve skutečném životě takhle otevření, anebo jestli se toho spíš bát. Protože dívat se na to na internetu je jedna věc, ale aby ti někdo takhle říkal pravdu do očí, to by asi bylo něco úplně jiného, co?“

Přikývnu.

Didi pokračuje. „Jak dlouho myslíš, že bychom to vydržely? Mluvit jenom pravdu?“

„Dvě minuty?“ nadhodím. Možná ani to není pravda.

„Tak to zkusme!“ řekne tak nadšeně, jako by mi navrhovala, že půjdeme do kuchyně mlsat čokoládu.

Zasměju se.

„Co?“ zeptá se mě. „Bojíš se?“

Nevím, jak jí říct, že ne, že to není ten důvod, proč se směju. Směju se proto, že mě na chvílku napadlo, že bych s ní opravdu mohl hrát tu hru na pravdu – že by každá odpověď, kterou jí Whitney dá, mohla být pravdivá, dokud za ni mluvím já.

„Tak začni,“ pobídnu ji.

„Dej mi nějakou otázku na rozjezd. Třeba... jak jsem se dneska měla.“

„Dobře. Tak jak ses dnes měla?“

„Nemusí to být... No, tak jo. Je to legrační, protože i když vím, že si chceme zahrát na Sérum pravdy, jako první mě napadlo říct, že všechno bylo fajn. A vlastně to ani není lež, vážně ne. Ale asi se to nedá jen tak říct. Celý den jsem se těšila na tuhle část, protože jsem věděla, že bude nejlepší. Když jsem ve škole, tak dávám pozor, chápeš? Ale zároveň bývám duchem někde jinde. Nevnímám to tam tak jako teď. Škola mě nebaví. Zdá se mi, že tebe jo, aspoň většinou. Myslím, že máš radost, když dostaneš z písemky dobrou známku. Ale pro mě to zase tolik neznamená, přestože vím, že pro jiné lidi ano. Chápeš, co tím chci říct? Když já dostanu dobrou známku, je to důležité pro mé rodiče a pro někoho, kdo bude posuzovat moji přihlášku na vysokou. Ale pro mě samotnou? Ani trochu. Co ty? Jak ses dnes měla ty?“

Napadá mě, že na takovou otázku můžu odpovědět, protože zrovna tuhle část Whitneyina života znám nejlíp. „Pořád jsem unavená z tréninku. Mám pocit, že je vymyšlený tak, aby člověku zničil celý den. Nejdřív tě to nabudí, ale pak ten nával opadne a říkáš si: krucinál, ještě dalších třináct hodin, než půjdu spát. A na dějepise jsem si už zase připadala jako zástupce černé rasy. Já vím, že historie rasismu v téhle zemi hluboce ovlivnila celý můj život, ale to ještě neznamená, že by se na mě lidi měli dívat, jako kdybych byla jejím ukázkovým příkladem. Jako kdyby naše bílé spolužáky neovlivňovaly ty samé dějiny! Je to *únavné*. Ještě u oběda jsem přemýšlela o tom, jestli si mě lidé všímají kvůli tomu, že to jsem já, anebo kvůli tomu, jak vypadám. *Únavné*. Takže jsem k tomu sice dospěla jinak,

ale musím s tebou souhlasit: tohle je opravdu nejlepší část dne. Myslím, že někteří lidé z těch videí to dělají proto, že sami sebe rádi poslouchají, ale někteří z nich určitě nemají ani ponětí, proč vlastně vykládají pravdu neznámým lidem po celém světě – a tím je to, aspoň pro mě, mnohem upřímnější. Když říkáš pravdu, měla by ses tvářit zároveň zděšeně i nadšeně, protože říkat pravdu je jako nechat se vést oběma těmi pocity ve stejnou chvíli.“ Odmlčím se. „Připadalo ti to dost pravdomluvné?“

Didi vypadá, jako by nemohla popadnout dech. „No teda... jasně! To bylo skvělé. Ale jak jsi to myslela s tím *zástupcem černé rasy*. Já tě tak vůbec nevidím. Pro mě jsi prostě... Whitney.“

Napadne mě, že se mnou Didi možná byla na hodině dějepisu. Třeba jsem si jí tam nevšiml, protože to bylo ještě před obědem a já do té doby nevěděl, že je to moje nejlepší kamarádka.

„Ty ne,“ uklidním ji – ne proto, že bych věřil, že to je pravda, ale proto, že to odlehčí napjatou atmosféru. „Spíš pan Snyder.“

„Snerder.“

„Já neřekla Snerder?“

„Ne, řekla jsi Snyder.“

Dívá se na mě, jako bych jí právě plivla na podlahu hlt séra pravdy, který jsem měla spolknout.

„Není ti nic?“ zeptá se.

Místo odpovědi jí řeknu to, co jsem už nespočetněkrát říkal spoustě lidí, aniž by kdokoli z nich pochopil, jak to doopravdy myslím.

„Dneska nějak nejsem ve své kůži.“

To ji trochu uklidní.

„Myslím, že to je z toho, když se člověk moc dlouho dívá na Lorraine Hinesovou,“ řekne Didi. „Nejspíš jsi řekla Snerder. A někdy se chová jako pěkný pitomec. Bez ohledu na to, jakou máš barvu.“

Musím si zapamatovat, že jsem Whitney. Musím si zapamatovat, že Didi je její kamarádka. Musím si zapamatovat, že pokud chce Whitney zpochybňovat Didiiny domněnky, je to její rozhodnutí a ne moje. Takže místo toho, co si sám myslím, řeknu jen: „Mám z toho séra pravdy docela hlad. Nemáš doma třeba popkorn?“

„Pojďme se podívat,“ řekne a opustí ten rozhovor stejně rychle jako vlastní pokoj.

Po zbytek odpoledne, dokud se nevymluvím, že musím domů na večeri, se držím role.

Což znamená, že můžu být kdokoli.

Což taky znamená, že nejsem nikdo.

Když večer ležím ve Whitneyině posteli, snažím se pustit Didi z hlavy a místo toho přemýšlím o lidech z těch videí. Nakonec si otevřu stránku Séra pravdy, která vypadá jako lifestylový časopis zaměřený na pravdomluvnost, samozřejmě s velikou fotkou Lorraine Hinesové na titulní straně. Trochu mě odrazuje tím, jak okatě je vzrušená z toho, že se před ní další lidé odhalují, ale když si ji člověk odmyslí a soustředí se jen na ty, kdo tu promlouvají, je na té syrovosti a odvaze, se kterou se zpovídají, něco hodně přitažlivého.

Pustím si ještě několik videí. Pastor pochybující o Bohu. Mladý kluk popisující svůj pokus o sebevraždu a radost, že

mu včas vypumpovali žaludek. Babička, jejíž velkou pravdou je, že je s celým svým životem spokojená, a mrzí ji, že v kultuře věčného stěžování to působí jako něco nenormálního.

Čím víc takových zpovědí si vyslechnu, tím víc ve mně sílí touha promluvit. Když všichni tihle lidé můžou ulevit svému svědomí, proč bych já měl mlčet? Proč nemůžu být s jediným člověkem, který mou pravdu bral vážně? Kdybych se na tu stránku přihlásil a nahrál tam vlastní video, mohly by se stát jen dvě věci, jedna horší než druhá.

Buď by mi lidé neuvěřili, anebo uvěřili.

Buď by mě měli za blázna, anebo by mě vzali za slovo – a začali by mě nahánět, aby zjistili, co jsem vlastně zač.

Kromě toho, kdybych natočil video, nebyl bych to já, koho by viděli. A ten, jehož tvář bych si na to vypůjčil, by po celý zbytek života musel nést stigma mojí přítomnosti.

Takže... nepřipadá v úvahu.

Vrátím se na stránku *Sérum pravdy* a všimnu si odkazu „Anonymní pravda“. Kliknu na něj a objeví se Lorraine Hinesová.

„Mnozí z nás cítí, že pravdu lze vyslovit jediné ve chvíli, kdy nás někdo poslouchá. Ale když je to někdo, koho známe, bývá často o hodně těžší jít s pravdou ven. Tady na *Séru pravdy* vám chceme nabídnout bezpečné fórum, kde se o svou pravdu můžete podělit s někým, koho neznáte. Jen klikněte na odkaz a budete nahodile spárováni s osobou, která si vaši zpověď vyslechne, aniž by vás jakkoli soudila.“

Nejsem úplně přesvědčen o tom, že někdo dokáže naslouchat druhému, aniž by ho soudil, ale stejně na ten

odkaz kliknu. Nenapadá mě nic, co bych riskoval. Stejně budu zítra ráno někde úplně jinde.

Dostanu se do chatové místnosti s někým, kdo má iniciály WL. Než se WL připojí, upozorní mě stránka, že náš rozhovor bude anonymní. Zadám svoje iniciály jako AA, a hned se dostaví pošetilá úleva z toho, že se tím stávám anonymním, přestože mě WL neuvidí, a i kdyby ano, tak jediné ukrytého v těle Whitney.

WL: Ahoj. Jsem WL (nejsou to moje pravé iniciály) a dnes si poslechnu tvou pravdu. Prosím, povídej.

Trochu mě zklame ten mechanický úvod. Nejspíš si budu dopisovat s nějakou podprůměrnou umělou inteligencí – s umělou neinteligencí. Na vteřinu uvažuji o tom, že se hned zase odhlásím. Ale pak si řeknu, že ne, že v rámci pravdomluvnosti klidně můžu dát najevo, co si myslím.

AA: To zní stroze. A neurčitě.

Tohle by mělo stačit, aby se ukázalo, jestli si dopisuju s počítačem.

WL: To ano. Ale tak to funguje.

AA: Jak to vůbec myslíš s tou „mou pravdou“? Copak jich nemáme víc? Třeba teď mám na sobě červené tričko. To je moje pravda?

WL: Ale to asi nebude ta pravda, o kterou se tu chceš podělit, ne?

AA: Ne, to není.

WL: Tak mi ji pověz. Tu pravdu, kvůli které jsi tady.

Ale *proč* jsem vlastně tady? Možná proto, aby mě někdo nutil odpovédět na tuhle otázku. Protože to je na mém životě zvláštní: nikdo se mě na nic neptá. A když se nikdo neptá, je snadné nechávat si všechny odpovědi pro sebe, ať na ně pomalu sedá prach. Klidně na ně můžu zapomenout. A klidně se jim můžu vyhýbat.

Důvodem, proč jsem tady, není to, co se mi děje den co den. Důvodem, proč jsem tady, je...

AA: Miluju někoho, s kým nemůžu být.

Dlouze vydechnu. Je dost těžké to přiznat, dokonce i úplně cizímu člověku. Je dost těžké to přiznat sám sobě.

WL: Proč ne?

AA: Protože tu není.

WL: A kde je?

AA: Dva a půl tisíce kilometrů odsud. Opustil jsem ji. Musel jsem.

WL nemá ani ponětí, kolik mi je. WL nemá ani ponětí, jak vypadám. WL nemá ani ponětí, kde jsem.

V mnoha ohledech mě WL teď zná líp než kdokoli, s kým jsem se kdy setkal tváří v tvář.

WL: Proč jsi ji musel opustit?

AA: Protože jsem nemohl zůstat.

WL: Proč?

AA: Protože mám takové potíže, které mi brání s ní zůstat.

Tohle je asi nejlepší vysvětlení, kterého jsem schopen. Víím, že to není tak úplně pravda. Ale i u WL musím nastavit nějakou hranici. Naslepo můžu důvěřovat jen do určité míry. A jen do určité můžu očekávat, že mě pochopí.

WL: Zdravotní potíže? Psychické potíže?

Jako by v tom byl rozdíl, chce se mi napsat.

AA: Zdravotní potíže.

Ale tohle mi už nezní jako pravda. Píšu dál.

AA: Ne tak docela. Jde o to, kdo jsem. Není to ani zdravotní, ani psychické. Dokonce ani duševní. Je to prostě... kvůli tomu, jaký je můj život.

WL: A co ti na tvém životě brání v tom, abys s ní byl?

AA: Prostě s ní nemůžu být.

WL: Strach ze závazků?

„To ne,“ řeknu obrazovce. Není to strach ze závazků. Je to vědomí, že závazky nejsou možné. Vůbec se jich nebojím.

AA: To ne. Hodně cestuju. Totiž... musím hodně cestovat. Nemůžu se toho zbavit.

WL: Takže bys s ní nemohl být pořád?

AA: Moc rád bych byl. Ale nemůžu.

WL: A promluvil sis o tom s ní?

AA: Ano.

WL: A ona souhlasí, že by to nefungovalo?

Mluv pravdu, nabádám se v duchu.

AA: Myslím, že ano.

WL: Myslíš?

AA: Ví o mých potížích. Myslím, že by se snažila mě milovat i tak. Ale protože já sám s tím žiju celý život, vím líp než ona, že by to nikdy nefungovalo.

WL: Je to tak?

AA: Ano. Jistěže je to tak.

WL: Víš to jistě? Tady by totiž každý měl mluvit pravdu.

AA: Víím, že to tak je.

WL: „Vědět“ je silné slovo. Myslíš si to. Jsi o tom přesvědčený. Ale můžeš to opravdu vědět naprosto jistě?

S klidem napíšu:

AA: Podle všech racionálních měřítek spolu my dva prostě nemůžeme být.

WL: A co na to říká tvé srdce?

AA: Mé srdce by si přálo, aby to bylo možné. Ale vesmír se neřídí tím, co chceme. Ani tím, co potřebujeme. Některé věci prostě nejdou, ačkoli si to ze všech sil přejeme.

WL: To není pravda. To je teorie. Co chceš?

AA: Abych mohl být s ní.

Bolí to, když to musím přiznat. *Hlupáku, hlupáku, hlupáku.*

WL: A co chce ona?

AA: Nevím. Nevidím jí do hlavy.

WL: Proč se jí prostě nezeptáš?

AA: Protože je tam a já jsem tady a je pro nás pro oba lepší, abychom se navzájem nemučili.

WL: To ti řekla ona, že to tak je lepší?

Nedal jsem jí k tomu příležitost. Nechtěl jsem, aby z toho byla vleklá hádka. Nechtěl jsem koncem zničit všechno, co bylo před tím. Chtěl jsem ji zanechat v náručí někoho, kdo by ji mohl milovat takovou, jaká je – a mohl ji milovat den co den.

AA: Ne. Odešel jsem, než měla možnost.

WL: To je zajímavá pravda.

Cítím, že mému zpovědníkovi se tak úplně nezdá, co jsem napsal. Snažím se sám sobě namluvit, že je to nevy-slovený nesouhlas WL, co mě trápí, a ne hlodající nesou-hlas mých vlastních myšlenek.

AA: Vedly mě k tomu další okolnosti.

WL: A jaké?

AA: To nemůžu říct.

Čekám, že se proti tomu WL ohradí, ale místo toho na-píše:

WL: To respektuju. Řekl jsi jí o tom?

AA: O těch okolnostech? Ano.

WL: Celou pravdu?

AA: Ano.

WL: A jak na to reagovala?

AA: Nevěřila mi. A pak mi uvěřila.

WL: Jaký to byl pocit?

AA: Překrásný.

WL: Tak proč s tím přestávat?

AA: Protože to nemůže fungovat.

WL: Ale i když už nejste spolu, pořád můžete být v kontaktu.
Proč jsi ho přerušil?

AA: Protože jsem jí nechtěl ublížit. Protože jsem nechtěl ublížit sám sobě. Protože se bojím. Protože chci změnit věci, které změnit nejdou, je strašně... deprimující.

WL: Ale stejně – s ní chceš mluvit.

AA: No jistě.

WL: Tak to je tvoje pravda.

Dávám si dohromady odpověď, když na chatu najednou naskočí zpráva:

WL se odhlásil.

Textové okno se nezavře, jako bych si teď měl pozorně pročíst, co jsme si napsali. Jako kdybych mohl zapomenout, k čemu jsme dospěli.

Odstrčím se od stolu, a teprve v tu chvíli si uvědomím, že jsem pořád Whitney. Jsem v jejím těle. Když jsem si psal s WL, úplně jsem na to zapomněl. Stal jsem se tím nehmotným já, kterým se podle mých představ stává každý, kdo se úplně pohrouží do myšlenek či slov.

Měl bych ten počítač vypnout. Ale v hloubi duše cítím, že nechci ty odpovědi zas odložit na zaprášenou policičku, že na ně nechci zapomenout.

Usednu zpátky ke klávesnici. Než si to stačím rozmyslet, otevřu Facebook a zadám její jméno. Podléhám okamžitému nutkání vidět její tvář, vnímat její existenci jinak než jako pouhou vzpomínku.

Musím ji vidět znovu.

Kliknu na její jméno a objeví se profilová stránka. Má tam teď větší obrázek – je na něm sama, stojí před kinem a usmívá se. Ta fotka je pořízená nedávno, před týdnem. Víím, že bych toho měl nechat, že z toho nevzejde nic dobrého, ale stejně otevřu galerii. Chci vidět víc.

A najednou je tam i on. Alexandr. Ten, který s ní mohl zůstat. Ten, který si Rhiannon mohl nechat pro sebe.

Můj instinkt mě zřejmě neklamal, protože to vypadá, že jsou spolu šťastní.

I když není na její profilové fotce, bude to nejspíš on, na koho se tam usmívá.

Vrátím se na úvodní stránku galerie, k mozaice fotek z minulosti. Prvních pár řádek miniatur zachycuje především je dva jako pár. Potom tam jsou snímky, na kterých je sama. Někdy s rodinou, někdy s přáteli. Nepamatuju si jména jejích přátel. Většinu z nich ani nepoznávám. Justin, její hrubý ex-přítel, tam nikde není. To je úleva.

Dívám se na stručný přehled její nedávné minulosti. *Ale tohle není život*, říkám si v duchu. *Tohle je jen záznam života*. Snažím se tomu uvěřit, ale přitom mě svírá smutek. Říkám si, že to není skutečné, ale váha, kterou to má, ta skutečná je. Je to pravda. Nepříjemná pravda.